

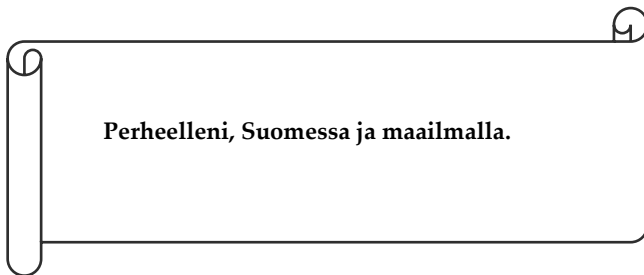
M.K. Kajanne

Varjomiehet

Kivikko 2

Perheelleni, Suomessa ja maailmalla.

M.K. Kajanne

Varjomiehet

Kivikko 2

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2024 M.K. Kajanne

Kannen suunnittelu: M.K. Kajanne

Kustantaja: BoD • Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8346-7

Tervetuloa Kivikkoon, kaupunkiin syvällä Hämeen sydämessä, joka ei ole mikään tavallinen kaupunki muiden Suomen kaupunkien joukossa. Kivikko kätkee sisälleen energiaa. Se energia saa muinaiset ja tuntemattomat tarut ja myytit heräämään eloon, se kaivaa ihmisten pimeimmät puolet esille, toteuttaa toiveet ja saa pahimmat painajaiset todellisiksi. Se energia säteilee Kivikosken pyörteissä, Käräjäkallion sammaleessa, Tuomiokirkon kivissä ja asukkaiden hengityksessä, kaikessa.

Tule Kivikkoon ja elämäsi muuttuu, lupaan sen.

"O God, I could be bounded in a nutshell and count myself a king of infinite space, were it not that I have bad dreams"

-William Shakespeare, näytelmästä Hamlet-

1 .

E L Ä V I E N M A A I L M A

Maria

Hän yritti päästä karkuun, mutta jalat eivät liikkuneet kunnolla, kävely oli tahmeaa ja jalkojen tilalla tuntui olevan rautaiset punnukset. Hän pystyi hädin tuskin hievahtamaan, vaikka ponnisti kaikki voimansa äärimmilleen. Kaukana häämötti pakotie, mutta se liikkui hänestä etäämmälle, lipsui ulottumattomiin. Hänen perässään lähestyivät hahmot, hirvittävät tuomarit, jotka eivät antaisi hänelle armoa.

Nainen yritti huutaa apua, mutta pihaustakaan ääntä ei kuulunut. Hän katsoi eteensä ja siirsi jalkaansa jälleen yhden vaivalloisen askeleen. Hän katsoi taakseen, hahmot olivat jo paljon lähempänä, ja pakokauhu alkoi syrjäyttää rationaalisen ajattelun tieltään. Hän pinnisti vielä kerran kaikki voimansa viimeiseen yritykseen, jos hän ei pääsisi pakenemaan, hän kuolisi, se oli ainoa varma asia. Korvissa alkoi soida, henki ei kulkenut. Paniikki kasvoi, hän ei pystynyt enää liikkumaan, hengittämään, olemaan elossa. Ruumiittomat kädet saivat hänestä vihdoin otteen.

”Minä kuolen” ajatus oli hetken kirkkaana hänen mielessään tummien hahmojen ilmestyessä kaventuvan näkökentän rajoille. Ote hänestä tiukkeni vielä rajummin, Maria tunsu keuhkojensa menevän kasaan kuin tyhjenevä ilmapatja. Ilma ei enää kulkenut lainkaan, hän haukkoi henkeään, mutta henkitorvi oli jo turvonnut umpeen. Ne olivat hänen ympärillään, ääneti. Tummat miehet kapealierisine

hattuineen ja kasseineen, ne olivat nyt tulleet hakemaan hänet tuomiolle, vastaamaan teoistaan. Menneisyyttä ei voinut enää paeta. Hapenpuute ja kauhu velloivat rajusti Marian yli, ja hän syöksyi tajuttomana purppuraan usvaan.

”Herää, rakas, herää” kuiskaus kuului usvan läpi.

Käsi laskeutui varovasti Marian olalle ja silitti. Hellä kosketus sai hänet avaamaan silmänsä ja räpyttelemään hurjasti. Nainen haukkoi henkeään ja koitti huutaa. Äänihuulet olivat vielä jumissa, kurkusta tuli vain ininää. Kurkku tuntui kovin karhealta ja hengitys sattui keuhkoissa. Kuolemanpelko oli vielä voimakkaana kehossa ja se oli kietonut naisen otteeseensa, lihakset alkoivat liikkua hyvin vastentahtoisesti. Sanna silitti Marian olkaa edelleen rauhallisesti ja odotti, kunnes tämä alkoi havahtua aikaan ja paikkaan.

”Taisi olla aika paha kohtaaus päällä” Sanna kuiskasi.

Maria nyyhkäisi ja kaivautui puolisonsa kylkeen. Kroppa alkoi vihdoin totella käskyjä ”Oli joo”.

”Havahduin sinun uniääniin, ei siitä voinut erehtyä” Sanna suukotteli Marian tukkaa ja silitti paljasta selkää. Sormet kastuivat hiestä, ja Sanna yritti kuivata niitä varovasti peittoon vaimonsa huomaamatta.

”Taidan olla aika hikinen. Älä yritä, minä huomasin, kun pyyhit käsiäsi peittoon” Maria itki ja nauroi yhtä aikaa Sannan kainaloon. ”Äskeinen oli pahin, jonka olen saanut, koskaan.” Maria värähti inhosta.

”Stressi taitaa olla aika rajulla käyrällä nyt. Etkö pysty yhtään hellittämään tuota tahtia? Minä en ole joka yö sinua herättämässä Maria Elisa Tiivola-Päiviö. Enkä todellakaan halua, että saat jonkun hjärtslaagin tuon halvauksen seurauksena”. Sanna sanoi heidän parisuhdekielellään, jossa koko nimen sanominen tarkoitti nyt jukoliste kerrankin uskot mitä minä sinulle sanon, etkä haraa yhtään vastaan.

Maria kiersi kätensä Sanna vyötärölle ja haki tämän ihosta turvaa. Nainen tiesi hänen olevan oikeassa, mutta miten ihmeessä hän pystyisi

nyt hölläämään. Ei niin mitenkään, töissä oli taas ihan täysi hullunmylly päällä.

”Minä yritän, ihan totta. Kiitos kun pelastit henkeni” Maria kuiskasi uupuneena. Uupumus, joka oli seurausta liian kovasta työtahdistista, huonosti nukutuista öistä ja surkeasta elämänhallinnasta, alkoi ottaa hänestä päivä päivältä tiukemman otteen.

”Kello on vasta neljä, jatketaanko vielä unia kultti?” Sanna haukotteli, hänellä kello soisi vasta kolmen tunnin kuluttua. Maria ei enää vastannut, tasainen tuhina paljasti tämän nukahtaneen.

Martti

Kahvin voimakas tuoksu täytti keittiön samaan tahtiin aamuauringon kirkkaan valon kanssa, ja ikkunan takana västäräkit aloittelivat aamupuuhiaan pyrstöt vispaten. Kivikon Järvikylässä Martti Takala keitteli päivän ensimmäiset kahvit, vahvat ja tietenkin pannujauhatuksella. Kello kävi vasta neljää, mutta mies tiesi, ettei uni enää tulisi. Lattialaudat narisivat hänen verkkaisten askeltensa tahdissa ja kaapin puuovet kopsahtelivat hänen ottaessaan astioita esille. Vanhasta tottumuksesta hän oli kattamassa kuppia myös vaimolleen, kunnes muisti, ettei enää tarvinnut. Puristava tunne rinnassa nostatti väkisin kyyneleet silmiin. Murahtaen itselleen hän pyyhkäisi vedet silmistään villatakin hihaan ja painoi vasemman nyrkin rintaansa vasten. Sydän löi epävakaalla rytmillä peukaloa ja etusormea vasten.

Hän hengitti syvään ja haistoi hennon mäntysuovan tuoksun häivähtävän nenässään. Laukkaava rytmi tasoittui hieman ja hän hellitti otettaan. Sirpan lähdöstä oli jo yli vuosi aikaa, surun pitäisi jo alkaa helpottaa. Niin kaikki kaverit olivat hänelle sanoneet. Ettei hän voinut enää itkeä vaimonsa perään, olisi jo aika katsella eteenpäin ja alkaa taas elää omaa elämää. Koska olihan niitä vuosia vielä jäljellä vielä reilusti, vaikka seitsemänkymppiä oli tullut täyteen jo muutama vuosi sitten. Perkele, ei se vaan ollut niin helppoa. Olihan heillä toki Sirpan kanssa ennenkin ollut todella vaikeita hetkiä, muutaman kerran laukut oli jo pakattu ja paperit pöydällä allekirjoitusta vailla. Näistäkin oli kuitenkin selvitty, laukut aina purettu ja paperit laitettu roskiin, rakasteltukin sovinnon merkiksi. Mutta sitten oli tullut se viimeinen niitti. Vastoinikäyminen, josta he eivät olleet selvinneet, eivät yhdessä eikä yksinään.

Kurkkua kuristi viimeisen yhteisen päivän koruton muisto. Sirpan väsyneet ja surulliset silmät olivat vielä kerran katsoneet häntä, Martti oli katsonut takaisin ja olisi halunnut sanoa vielä jotain, että rakasti eikä halunnut vaimonsa lähtevän, halusi tämän jäävän, niin kipeästi jäävän.

Katseen pohjattoman väsymyksen alla hän oli kuitenkin jäätynyt, hän ei ollut osannut sanoa sanaakaan. Martti oli hapuillen tarttunut vaimoan kädestä ja puristanut, muuhun hän ei ollut pystynyt. Sirpa oli hennosti, kuin anteeksipyytäen, puristanut takaisin, katsonut miehen ohi jonnekin kauas ja sitten hän oli lähtenyt. Sirpa ei tulisi enää koskaan takaisin, hän ei enää koskaan tulisi Martin syliin ja tuoksuisi ihanasti mäntysuovalle, ei koskaan enää nalkuttaisi hänelle huuhtomattomista kahvikupeista, ei koskaan enää painaisi huuliaan hänen huulilleen.

Suru puristi rintaa nyt vanteen lailla ja kylmä kouristus sai hänet painamaan käden uudelleen rintaa vasten. Hän kompuroi kohti lääkelaatikkoa, sydän takoi vimmatusti ja ihan missä tahdissa sattuu. Purkit lentelivät laatikossa, kunnes käsi vihdoinkin osui nitroihin. Vapisevin käsin hän sai purkin auki ja hetken hän mietti, jos sittenkin jättäisi sen ottamatta, antaisikin luonnon hoitaa työnsä loppuun. Silti jäljellä oli vielä häivähdys elämänhalua ja valkoinen kapseli putosi uurteiselle kämmenelle. Pilleri kielen alle, kohta helpottaa, hän hoki itselleen, jotta rauhoittuisi edes hieman. Martti istahti raskaasti huohottaen ruokapöydän viereen tuolille ja antoi katkeran itkun tulla.

Saku

Kuulokkeet hankasivat poskea ja niistä kuuluva tasainen suhina sattui jo korviin, youtube-videokin oli loppunut jo aikaa sitten. Vasen korvalehti oli taittunut kivuliaasti pehmusteen alle, ja hän irvisti oikoessaan kirvelevää korvaansa kuulokkeen alla. Vastamelu-kuulokkeiden sanottiin olevan korville hellemmät kuin tavallisten, mutta hän sai niistä viiltävää korvakipua aina aika ajoin. Syvään huokaisten poika veti kuulokkeet kaulalleen ja sammutti virran. Ehkä vika olikin siinä, ettei hän enää osannut nukkua ilman niitä ja jatkuvaa taustameteliä. Historiankirjan Saku nosti sylistään takaisin yöpöydälle ja katsoi kelloa puhelimen näytöltä.

4:01

”Voi vittu, ei tästä taaskaan meinaa tulla mitään” Saku puuskahti. Uni oli vältellyt häntä tällä kertaa jo kolmatta yötä peräkkäin. Seuraavana iltana olisi taas pakko ottaa unilääke, jotta saisi edes yhtenä yönä tällä viikolla nukuttua. Tuskainen yritys nukahtaa tylsään koulukirjaan ja rauhoittavaan ASMR-hipsutteluun ei ollut toiminut lainkaan. Aihe olikin ollut aika mielenkiintoinen ja hän oli tempautunut USA:n sisällissodan vaiheisiin eikä hän ollut malttanut lopettaa lukemista. Pimennysverhojen raosta kiilui sinnikkäästi jo kirkas auringonpaisteen kajo, kevät oli alkanut toden teolla ja valon määrä virkisti Sakua minuutti minuutilta. Silti hän päätti vielä yrittää, painoi päänsä ergonomiselle vaahtotyynylle ja veti painopeiton ylleen.

4:15

Hän piti silmiään väkisin kiinni ja yritti hengitellä, herätykseen olisi vielä monta tuntia aikaa, hän ehtisi vielä ihan hyvin nukahtaa. Hän ehtisi vielä nukkua monta tuntia, jos nyt nukahtaisi ”Rauhallinen hengitys, yritä hengittää väsymystä kohti, monta tuntia aikaa nukkua. Kolme tuntia on aina parempi kuin kaksi tuntia. Hengittele rauhassa. Ai hitto, kun korvia särkee”. Hän otti särkylääkkeen yöpöydän laatikosta ja joi ison kulauksen vettä juomapullostaan. Lääke

vaikuttaisi varmasti pian ja sitten hän voisi saada unen. ”Kaksi tuntiakin on aina parempi kuin tunti tai ei yhtään...”

4:45

Ehkä asennon vaihtaminen auttaisi, hän kääntyi mahalleen, ujutti kädet tyynyn alle ja heti luomia alkoikin mukavasti painaa. Autuas huojennus alkoi rentouttaa vartaloa ja mieltä ”Nyt, vihdoinkin...”.

5:20

Ulkoa kuulunut rivakan kaasuttamisen ääni havahdutti hänet ohuesta horroksesta. Toiveikkaana hän vilkaisi kelloa, ehkä hän olisi saanut nukuttua jo lähemmäs seitsemää. Toivo mureni samaan tahtiin näytön aukeamisen kanssa. Tuskastuneena hän painoi päänsä takaisin tyynylle ja yritti vielä kerran. Tuntikin olisi enemmän kuin puoli tuntia.

5:35

Hän luovutti ja nousi sängystä vetämään juoksuvaatteita niskaan. Sama se oli käydä nyt kevyellä lenkillä ja ladata edes sillä tavalla akkuja ennen koulupäivää. Hänellä oli silti ikävä tunne vatsanpohjassa, että ei jaksaisi olla kovinkaan aktiivinen koulussa, saati sen jälkeen. Siitäkös isä taas vetäisi palkokasvit hengityselimeensä. Saku koitti hipsiä vessaan aamutoimille mahdollisimman hiljaa, ettei jäisi kiinni jälleen yhdestä valvotusta yöstä.

Pirkko

”Nyt Katti kuule pitäisi mennä jo nukkumaan” hyvinvointilääkäri Pirkko Tervahauta tuumasi kissalleen ja rapsutti sen korvallisilla. Pitkäkarvainen kissa huiskautti vastalauseena paksua häntäänsä emäntänsä kasvoille tämän siirtäessään sitä pois sylistään. Syvän haukotuksen saattelemana Pirkko riisui lukulasinsa ja sulki vastahakoisesti kansion ja läppärin kannen. Viimeisin kollegalta saatu potilaskertomus oli imaissut hänet niin mukanaan, että hän ei olisi millään malttanut mennä sänkyyn. Kello kävi varmasti jo puolta yötä, eikä hänelle valvominen tehnyt lainkaan hyvää. Silti tästä uudesta keissistä irtautuminen tuntui melkein ylitsepääsemättömältä.

Viimeisen kerran hän vilkaisi kansiota ja pudisti sitten päättäväisenä päätään. Nyt sai luvan riittää, hän teroitti itselleen. Hän hieroi väsyneitä silmiään ja nousi ähisten tuolistaan. Hän piti kunnostaan huolta jo ammattinsakin puolesta, mutta ikä alkoi jo valitettavasti vaikuttaa, pitkä paikallaanolo sai polvet ja selän naksumaan ja valittamaan naisen oikaistessa pitkän ruotonsa pois pehmeästä laiskanlinnasta. Saadakseen jumiutuneen rankansa taas heräämään Pirkko painautui hetkeksi balasanaan pehmeälle olohuoneen matolle. Kädet hän rentoutti sivuilleen ja antoi lapojen aueta nautinnollisesti käsien painosta. Katti kiehnäsi hänen nilkoissaan ja Pirkko nautti eläimen lämmöstä täysin siemauksin. Varsinaista Kattijoogaa, hän ajatteli, kun kissa hyppäsi hänen alaselälleen, polki hetken tassuillaan

sopivaa paikkaa etsien ja asettui sitten pötkölleen kehräämään hänen lapaluidensa väliin. Tämä oli naisen ja itsepäisen kissan hassu iltarituaali.

Vuoteessaan hän pohti vielä saamaansa toimeksiantoa, se ei halunnut jättää häntä rauhaan. Asiakas kärsi erittäin voimakkaista unihäiriöistä, joihin hänen kollegansa ei ollut moninaisista yrityksistä huolimatta saanut annettua apua. Mies oli kääntynyt hänen puoleensa ja suorastaan anellut häntä ottamaan tapauksen haltuunsa.

”Minä en pysty tätä asiakasta auttamaan enää. Mikään minun työkalupakistani ei tunnu tätä kaveria helpottavan. Kohtaukset vain pahenevat ja pelkään, että miesparka menettää ihan kohta oikeasti järkensä. Minä tiedän, että sinulla Pirkko, löytyisi enemmän resursseja tälle keissille kuin minulla enää on” oli lannistunut kollega sanonut ojentaessaan kansiota ja muistitikkua Pirkolle kampuksen aulassa.

Jo luonnostaan uteliaana ihmisenä hän oli tietenkin ottanut tämän haastavan potilaan haltuunsa. Joonas Heikkisen kanssa olisi ensimmäinen tapaaminen jo parin päivän päästä ja naisen sormet syyhysivät kovasti päästä tämän nuoren miehen kanssa keskustelemaan. Unihäiriöt olivat erittäin haastavia jo pelkästään niiden oikean diagnosoinnin suhteen, ja tässä olisi roppakaupalla selvitettävää.

Taina

Miehen kädet ja suu tekivät taikojaan hänen vartalollaan. Hän hengitti katkonaisesti, hän halusi tuota miestä niin rajusti ja kiihkeästi. Hän ei muistanut, miten ja missä oli miehen tavannut, mutta nyt se oli hänelle täysin yhdentekevää. Tunne siitä, että joku nautti hänen vartalostaan niin paljon, sai hänet kiihtymään entisestään. Polte reisien välissä oli huumaavaa ja sai hänet taipumaan kaarelle himosta. Hän tunsi, kuinka miehen sormet liikkuiivat hänen sisällään koskettaen juuri sieltä, mistä pitikin. Ne liikkuiivat ihanasti kiusaten ja osuen kaikkiin nautinnon pisteisiin, joita hän ei ollut aiemmin tiennyt edes olevan olemassa omassa kehossaan. Kevyt kosketus sai Tainan värisemään ja seuraava painallus puristamaan reisiään tiukemmin miestä vasten.

Hän tunsi, kuinka mies alkoi suudella hänen rintojaan, pyöritti nänniä kielellään ja hieroi huuliaan ihoa vasten. Siitä mies hivutti suutaan senttiä sentiltä alaspäin hänen vatsallaan, alas ja aina vain alemmas. Seuraavassa hetkessä mies oli jo hänen reisiensä välissä ja suuteli häntä, levittäen varovasti kielellään ja koskettaen hellästi. Sitten mies pyöräytti kieltään samaan aikaan sormiensa tahtiin ja Taina huusi. Orgasmi tuli rajuna ja se kesti ja kesti. Hän voihki kovaan ääneen ja liikutti lanteitaan miestä vasten.

”Voi hyvä luoja, anna sen kestää ikuisesti” hän ajatteli viimeisten väristysten ravistellessa hänen kehoaan. Hän kurottautui vetämään miehen päälleen, mutta haroi tyhjää. Muutamassa hetkessä hän tajusi olevansa yksin omassa sängyssään, silkkipyjama päällä ja chenillesukat jalassa.

Hän käänsi kylkeään ja nautiskeli vielä hetken unen voimasta jalkovälissään. Silti, kuten jokaisen unen jälkeen, tuttu tyhjyyden tunne hiipi samaa tahtia aamuyön kanssa hänen sänkyynsä. Perkaali-puuvillaiset lakanat kahisivat hänen kääntyillessään kyljeltä toiselle, selältä vatsalleen ja jälleen ympäri ihmishyrrän lailla. Väristykset ja kuumotus olivat jo kadonneet, jäljellä oli enää kylmyys, joka nousi alavatsaa pitkin rintaan, siitä kaulalle ja lopulta ylös silmien taakse.

Kauhukohtaukset, painajaiset, unettomuus, näistä karmeista oireista kuusi kivikkolaista kärsii öisin. Heitä ryhtyy auttamaan Pirkko Tervahauta, unihäiriöihin erikoistunut lääkäri. Sukeltaessaan syvälle alitajuntaansa, traumoihinsa ja ihmisen pimeimmälle puolelle, he kaikki tempautuvat seikkailuun, jossa unet eivät ole enää pelkkiä unia.

Voiko olla niin, että kysymys onkin jostain paljon suuremmasta?

Varjomiehet on Kivikko-kirjasarjan itsenäinen jatko-osa.

Tervetuloa Kivikkoon!

